

Хвална Редакція!

Хоча ймення мое невідоме ще
 в нашій літературі, а все таки зважу-
 юсь послати пару рядків моїх
 віршів аж у „Вістник“. Угодить
 мнї, дайте, о теє, щоби догї:
 мав єн з молодими бранцями,
 які в мнї будуть столиця
 над ситім купачк, де я бже
 їм так гаситку передув та
 говорїт наглядїє єн усолої
 вейлики.

Убога й нікто мене з моїх

!

недаром згаломає навіть
у думці не погуриває в пи-
санню віршів, а прописав
їх ^{на} своїм невольному біку
таким чином. Проти дурот
таким же збудити.

Завітайте проки - в підписано-
му наповну місцеку герман-
фік прописати, прислухавсь
і до народнього галицького
кафіля, що тожте ругат
і читав те при могому
екромному занятю (а,
видите, фактист - от, але
в розити занятю!) на
співки ставе касу паші

Крім того він вітуче не тільки
 поєди розростом нашої сло-
 весності, рокишних видуманих
 народної мовки!

А поки що працюючим
 із Св. Редакцією впрошу
 в неї пощади й вибачень,
 як що мої вірши (я
 назвав їх "нагруднаними
 віснями") будуть єди не
 го впадою, і пишу єх
 з найглибшим

поважанням

Сильван Статенко

Дрогоп., 4/IV. 1900.

253